

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

**ΥΠΟΘΕΣΗ ΜΑΛΑΧΙΑΣ  
ΚΑΤΑ ΕΛΛΑΔΑΣ**

*(Προσφυγή αρ. 12639/11)*

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

10 Δεκεμβρίου 2015

*Η απόφαση αυτή είναι οριστική. Μπορεί να επέλθουν ορισμένες αλλαγές ως προς τη μορφή.*

**Στην υπόθεση Μαλαχίας κατά Ελλάδας,**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), που συνεδρίασε σε Επιτροπή με την ακόλουθη σύνθεση:

Päivi Hirvelä, *Πρόεδρο,*

Kristina Pardalos,

Paul Mahoney, *Δικαστές,*

και με τη σύμπραξη του André Wampach, *Αναπληρωτή γραμματέα τμήματος,*

Αφού διασκέφθηκε σε Συμβούλιο στις 17 Νοεμβρίου 2015,

Εξέδωσε την παρούσα απόφαση που εκδόθηκε την ίδια ημερομηνία :

**ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ**

1. Η υπόθεση προέκυψε μετά από προσφυγή (αρ. 12639/11) που άσκησε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας Έλληνας πολίτης, ο κ. Λεωνίδας Μαλαχίας («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε στο Δικαστήριο στις 15 Φεβρουαρίου 2011 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ενώπιον του Δικαστηρίου του προσφεύγοντα εκπροσώπησαν οι Β. Χειρδάρης και Ε. Σαλαμούρα, Δικηγόροι Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τις πληρεξουσείς της την κ. Κ. Παρασκευοπούλου, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και την κ. Γ. Κοττά, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 17 Μαρτίου 2011, η προσφυγή κοινοποιήθηκε στην Κυβέρνηση.

**ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ**

Α. Τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης

4. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1933 και είναι κάτοικος Ικαρίας.

5. Στις 9 Ιανουαρίου 2003 ο προσφεύγων προσέφυγε στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Σύρου με αγωγή κατά του Δημοσίου ζητώντας την ακύρωση φορολογικών πράξεων που αφορούσαν κληρονομία, ήτοι την πράξη επιβολής φόρου κληρονομίας ύψους 3.143.155 δρχ. (περίπου 9.197,81 ευρώ) και την επιβολή φορολογικού προστίμου 800.000 δρχ. (περίπου 2.347,76 ευρώ).

6. Η δικάσιμος ορίστηκε αρχικά στις 11 Οκτωβρίου 2005.
7. Στις 7 Νοεμβρίου 2005 το Διοικητικό Πρωτοδικείο Σύρου με προδικαστική απόφαση (αρ. 178/2005) παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον της φορολογικής αρχής, μετά από αίτημα του προσφεύγοντος για εξωδικαστική επίλυση της διαφοράς.
8. Στις 3 Μαΐου 2006 η φορολογική αρχή του Αγίου Κήρυκου με γραπτή πρόσκληση ζήτησε από τον προσφεύγοντα να παρουσιαστεί ενώπιόν της.
9. Στις 17 Μαΐου 2006, ο προσφεύγων υπέβαλε το υπόμνημά του ενώπιον της εν λόγω αρχής.
10. Μετά την αποτυχία της απόπειρας εξωδικαστικής επίλυσης της διαφοράς, ορίστηκε και πάλι δικάσιμος ενώπιον του Πρωτοδικείου για τις 20 Μαΐου 2008.
11. Στις 12 Σεπτεμβρίου 2008, το Δικαστήριο, με προδικαστική απόφαση διέταξε τους διαδίκους να προσκομίσουν συμπληρωματικά έγγραφα (απόφαση αρ. 150/2008). Η απόφαση αυτή επιδόθηκε στους διαδίκους στις 31 Δεκεμβρίου 2008 και 2 Ιανουαρίου 2009 αντίστοιχα.
12. Κατ' εφαρμογή της εν λόγω απόφασης ο προσφεύγων κατέθεσε τρία υπομνήματα, στις 2 Φεβρουαρίου 2009, 4 Μαΐου 2009 και 9 Οκτωβρίου 2009. Η φορολογική αρχή προσκόμισε τα αιτούμενα έγγραφα στις 5 Μαρτίου 2009.
13. Ορίστηκε νέα δικάσιμος ενώπιον του ιδίου δικαστηρίου στις 13 Οκτωβρίου 2009.
14. Στις 30 Δεκεμβρίου 2009, το Πρωτοδικείο απέρριψε την αγωγή του προσφεύγοντος (απόφαση αρ. 317/2009). Η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 30 Ιουλίου 2010.
15. Στις 4 Οκτωβρίου 2010 ο προσφεύγων άσκησε έφεση ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Πειραιά.
16. Μετά την ανταλλαγή των προτάσεων, ο Γραμματέας απηύθυνε στις 28 Μαΐου 2015 στον προσφεύγοντα έγγραφο με το οποίο ζητούσε πληροφορίες σχετικά με την ενδεχόμενη εξέλιξη της διαδικασίας ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Το αίτημα αυτό έμεινε αναπάντητο.

**B. Το οικείο εθνικό δίκαιο**

17. Ο Νόμος 4055/2012 περί «Δίκαιης δίκης και εύλογης διάρκειας αυτής», τέθηκε σε ισχύ στις 2 Απριλίου 2012. Τα άρθρα 53 έως 58 του νόμου αυτού καθιερώνουν μια νέα αποζημιωτική προσφυγή που αποσκοπεί στην επιδίκαση δίκαιης ικανοποίησης της ζημίας που έχει προκληθεί λόγω της αδικαιολόγητης παράτασης της διοικητικής διαδικασίας. Το άρθρο 55§1 ορίζει τα εξής:

«Η αίτηση ασκείται ανά βαθμό δικαιοδοσίας και εντός προθεσμίας έξι (6) μηνών από τη δημοσίευση της οριστικής απόφασης του δικαστηρίου, η οποία εκδόθηκε μετά από δίκη για την οποία ο αιτών παραπονείται ότι υπήρξε υπέρβαση της εύλογης διάρκειας αυτής».

**ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ****I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 §1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ**

18. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραβίασε την αρχή της «λογικής διάρκειας» όπως αυτή προβλέπεται στο άρθρο 6§1 της Σύμβασης, το οποίο είναι διατυπωμένο ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου, (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως, (...)».

**A. Ως προς το παραδεκτό****1. Η εφαρμογή του άρθρου 6**

19. Το Δικαστήριο επισημαίνει στην υπό κρίση υπόθεση ότι η διαδικασία η σχετική με την αμφισβήτηση της πράξης επιβολής προστίμου ύψους 2.347,76 ευρώ εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 6 της Σύμβασης. Πράγματι, ο γενικός χαρακτήρας της παραβιασθείσας από τον προσφεύγοντα διάταξης του νόμου καθώς και ο προληπτικός και κατασταλτικός σκοπός της επιβαλλόμενης κύρωσης αρκούν για να στοιχειοθετηθεί η ποινική φύση της επίδικης παραβίασης ως προς το άρθρο 6 της Σύμβασης. Δεδομένων των ανωτέρω, το Δικαστήριο συμπεραίνει ότι στον προσφεύγοντα

επιβλήθηκε «κατηγορία ποινικής φύσεως» (βλ. *Μαμιδάκης κατά Ελλάδας*, αρ. 35533/04 11 Ιανουαρίου 2007, §§ 20-21, *Καπετάνιος και λοιποί κατά Ελλάδας*, αρ. 3453/12, 42941/12, 9028/13, 30 Απριλίου 2015, §§53-56) Συνεπώς, το άρθρο 6 της Σύμβασης εφαρμόζεται στην υπό κρίση υπόθεση.

2. *Άλλες προϋποθέσεις του παραδεκτού*

**α. Όσον αφορά την ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου του Πειραιά διαδικασία ε**

20. Το Δικαστήριο επισημαίνει ότι η ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου του Πειραιά διαδικασία άρχισε στις 4 Οκτωβρίου 2010, ημερομηνία κατά την οποία ο προσφεύγων άσκησε έφεση ενώπιον του εν λόγω δικαστηρίου. Δεδομένης της έλλειψης απάντησης από τον προσφεύγοντα στο έγγραφο που του απευθύνθηκε (βλ. ανωτέρω παράγραφο 16), το Δικαστήριο θεωρεί ότι πρέπει να θεωρηθεί ότι η υπόθεση εξακολουθεί να εκκρεμεί ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου. Ως εκ τούτου, η διαδικασία αυτή εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του Νόμου 4055/2012, ο οποίος τέθηκε σε ισχύ στις 2 Απριλίου 2012 και αφορά, μεταξύ άλλων, τη δίκαιη ικανοποίηση λόγω υπέρβασης της λογικής προθεσμίας μιας ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων διαδικασίας (βλ. ανωτέρω παράγραφο 17).

21. Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι ο προσφεύγων μπορεί ή θα μπορέσει να ασκήσει την προσφυγή που προβλέπεται από τον εν λόγω νόμο για να παραπονεθεί για τη διάρκεια της εν λόγω διαδικασίας (*Τεχνική Ολυμπιακή κατά Ελλάδας (déc.)*, αρ. 40547/10, 1<sup>η</sup> Οκτωβρίου 2013). Συνεπώς, η εν λόγω αιτίαση πρέπει να απορριφθεί υπό το πρίσμα του άρθρου 6§1 της Σύμβασης λόγω μη εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων, κατ' εφαρμογή του άρθρου 35§§1 και 4 της Σύμβασης.

**β. Όσον αφορά την ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Σύρου διαδικασία**

22. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση που αφορά το μέρος της διαδικασίας ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Σύρου δεν μπορεί να απορριφθεί λόγω μη εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων, καθόσον η προσφυγή που θεσπίστηκε το 2012 καλύπτει μόνον την ενώπιον του εφετείου διαδικασία λόγω της περιορισμένης εφαρμογής σε έναν μόνον βαθμό δικαιοδοσίας και της προθεσμίας έξι μηνών από τη δημοσίευση. Η διαδικασία ενώπιον του δικαστηρίου αυτού, που άρχισε στις αρχές του

2003 και τελείωσε τέλη του 2009 (§23), δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35§3(α) της Σύμβασης. Επισημαίνει επίσης ότι η αιτίαση δεν αντίκειται σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Επομένως, πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή.

## **B. Επί της ουσίας**

### *1. Περίοδος που λαμβάνεται υπόψη*

23. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 9 Ιανουαρίου 2003 με την προσφυγή ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Σύρου και τελείωσε στις 30 Δεκεμβρίου 2009, ημερομηνία κατά την οποία δημοσιεύθηκε η απόφαση αρ. 317/2009 του εν λόγω δικαστηρίου. Επομένως, διήρκεσε περίπου επτά έτη για έναν βαθμό δικαιοδοσίας.

### *2. Λογική διάρκεια της διαδικασίας*

24. Στις παρατηρήσεις της επί του άρθρου 41 η Κυβέρνηση προβαίνει σε μια χρονολογική ανάλυση της επίμαχης διαδικασίας. Υποστηρίζει ότι η εξάμηνη περίοδος που διέρρευσε ενόψει της εξώδικης επίλυσης της διαφοράς καθώς και η περίοδος του ενός έτους και τριών μηνών περίπου που διέρρευσε μεταξύ της δεύτερης προδικαστικής απόφασης (αρ. 150/2008) του Πρωτοδικείου και της ημερομηνίας δημοσίευσης της απόφασης αρ. 317/2009 του ίδιου δικαστηρίου δεν πρέπει να ληφθούν υπόψη για τον υπολογισμό της συνολικής διάρκειας της επίμαχης διαδικασίας.

25. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο λογικός χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης και με βάση τα κριτήρια που έχει καθιερώσει η νομολογία του δικαστηρίου, και ιδίως τον πολύπλοκο χαρακτήρα της υπόθεσης, τη συμπεριφορά του προσφεύγοντος και των αρμοδίων αρχών καθώς και τη σημασία της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλ. μεταξύ πολλών άλλων, *Βασίλειος Αθανασίου και λοιποί κατά Ελλάδα*, αρ. 50973/08, 21 Δεκεμβρίου 2010).

26. Το Δικαστήριο έχει εξετάσει επανειλημμένως υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με αυτό της υπό κρίση υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6§1 της Σύμβασης (βλ. προαναφερθείσα *Βασίλειος Αθανασίου*).

27. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο κρίνει ότι η Κυβέρνηση δεν υπέβαλε κανένα πραγματικό γεγονός ή επιχείρημα που μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην υπό κρίση υπόθεση. Βέβαια, το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη του ότι το Πρωτοδικείο ανέβαλε την εξέταση επί της ουσίας της υπόθεσης **την** πρώτη φορά λόγω αίτησης του προσφεύγοντος για εξώδικη επίλυση της διαφοράς και τη δεύτερη φορά επειδή οι διάδικοι δεν είχαν προσκομίσει τα απαραίτητα έγγραφα. Θεωρεί ότι μολονότι ο προσφεύγων συνέβαλε στην επιμήκυνση της διεξαγωγής της επίμαχης διαδικασίας, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η συμπεριφορά των διαδίκων μπορεί να απαλλάξει τα διοικητικά δικαστήρια από την υποχρέωσή τους να φροντίζουν η δίκη να διεξάγεται εντός λογικής διάρκειας. Πράγματι, ενώ στην ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων διαδικασία η πρόοδος της διαδικασίας γίνεται με πρωτοβουλία των διαδίκων, το Δικαστήριο θεωρεί ότι αρμόδια για την καλή διεξαγωγή μιας διοικητικής διαδικασίας ενώπιον των ελληνικών δικαστηρίων είναι τα δικαστήρια που έχουν επιληφθεί της υπόθεσης τα οποία δεν δεσμεύονται από την συμπεριφορά των διαδίκων για την πρόοδο της δίκης. Λαμβάνοντας υπόψη τη σχετική νομολογία του, το Δικαστήριο θεωρεί ότι στην υπό κρίση υπόθεση η διάρκεια των επτά ετών για έναν βαθμό δικαιοδοσίας είναι υπερβολική και δεν πληροί τις προϋποθέσεις της «λογικής διάρκειας».

28. Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6§1.

## II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

29. Ο προσφεύγων παραπονείται επίσης για το ότι στην Ελλάδα δεν υπάρχει καμία πραγματική προσφυγή για να παραπονεθεί κανείς για την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλείται το άρθρο 13 της Σύμβασης, που είναι διατυπωμένο ως εξής:

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη παρούση Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίες παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων του.»

**A. Επί του παραδεκτού**

1. *Όσον αφορά την ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Πειραιά διαδικασία*

30. Λαμβανομένων υπόψη των προηγούμενων σκέψεων (βλ. ανωτέρω παράγραφος 20), η διαδικασία που άρχισε στις 4 Οκτωβρίου 2010, ημερομηνία κατά την οποία ο προσφεύγων άσκησε έφεση ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Πειραιά, εξακολουθεί να εκκρεμεί μετά την εισαγωγή του νόμου 4055/2012. Ως εκ τούτου, ο προσφεύγων μπορεί ή θα μπορέσει να ασκήσει την προσφυγή που προβλέπει ο νόμος αυτός εντός έξι μηνών από τη δημοσίευση της απόφασης του δικαστηρίου αυτού.

31. Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι ο προσφεύγων μπορεί ή θα μπορέσει να ασκήσει την προσφυγή που προβλέπεται από το νόμο αυτό για να παραπονεθεί για την επίμαχη διαδικασία. Επομένως, η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί υπό το πρίσμα του άρθρου 13 ως προδήλως απαράδεκτη κατ' εφαρμογή του άρθρου 35§§3(α) και 4 της Σύμβασης, όσον αφορά την ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Πειραιά διαδικασία (βλ. προαναφερθείσα απόφαση *Τεχνική Ολυμπιακή*).

2. *Όσον αφορά την ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Σύρου διαδικασία*

32. Λαμβανομένων υπόψη των σκέψεων του επί του άρθρου 6 της Σύμβασης, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αντλούμενη από το άρθρο 13 αιτίαση δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35§3(α) της Σύμβασης ως προς το στάδιο αυτό της διαδικασίας. Επισημαίνει επίσης ότι η εν λόγω αιτίαση δεν αντίκειται σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Επομένως, πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή.

**B. Επί της ουσίας**

33. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 εγγυάται μια πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικού δικαστηρίου η οποία επιτρέπει στον ενδιαφερόμενο να παραπονεθεί για παραβίαση της υποχρέωσης, που θεσπίζεται από το άρθρο 6§1, οι υποθέσεις να εκδικάζονται εντός λογικής προθεσμίας (βλ. *Kudla κατά Πολωνίας*, [GC], αρ. 30210/96, §156 CEDH 2000-XI).

34. Επίσης, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι πριν το Νόμο 4055/2012, η ελληνική έννομη τάξη δεν προσέφερε στους ενδιαφερόμενους μια πραγματική προσφυγή υπό την έννοια του άρθρου 13 της Σύμβασης που να τους

επιτρέπει να παραπονεθούν για τη διάρκεια μιας διαδικασίας (*Τσουκαλάς κατά Ελλάδας*, αρ. 12286/08, §§37-43, 22 Ιουλίου 2010 και προαναφερθείσα *Βασίλειος Αθανασίου και λοιποί*).

35. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι δυνάμει των άρθρων 53 και επόμενα του Νόμου 4055/2012, έχει θεσπιστεί μια νέα προσφυγή που επιτρέπει στους ενδιαφερομένους να παραπονεθούν για τη διάρκεια κάθε βαθμού μιας διοικητικής διαδικασίας εντός προθεσμίας έξι μηνών από την ημερομηνία δημοσίευσης της σχετικής απόφασης. Ωστόσο, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι ο νόμος αυτός δεν έχει αναδρομική ισχύ και δεν προβλέπει ότι μπορεί να γίνει χρήση της εν λόγω προσφυγής σε υποθέσεις που έχουν ήδη ολοκληρωθεί, όπως η υπό κρίση, έξι μήνες πριν την έναρξη της ισχύος του.

36. Κατόπιν των ανωτέρω, το Δικαστήριο θεωρεί ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης λόγω του ότι, κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υπόθεσης της επίδικης διαφοράς, δεν υπήρχε στο εθνικό δίκαιο προσφυγή που επέτρεπε στον προσφεύγοντα να πετύχει κύρωση του δικαιώματός του να δικαστεί η υπόθεσή του εντός λογικής προθεσμίας, υπό την έννοια του άρθρου 6§1 της Σύμβασης.

### III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

37. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση».

#### A. Ζημία

38. Ο προσφεύγων ζητεί το ποσό των 15.000 ευρώ λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη.

39. Η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει τις αξιώσεις του προσφεύγοντος. Θεωρεί ότι η δίκαιη ικανοποίηση που θα επιδικαστεί ενδεχομένως στον προσφεύγοντα δεν θα πρέπει να υπερβαίνει το ποσό των 5.000 ευρώ.

40. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι συντρέχει λόγος να επιδικαστεί στον προσφεύγοντα το ποσό των 3.600 ευρώ λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη.

**B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη**

41. Ο προσφεύγων ζητεί επίσης, με προσκόμιση τιμολογίου, 1.230 ευρώ για τα ενώπιον του Δικαστηρίου έξοδα και τη δικαστική δαπάνη.
42. Η Κυβέρνηση δεν πήρε θέση επί του θέματος.
43. Σύμφωνα με πάγια νομολογία του Δικαστηρίου η επιδίκαση των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης σύμφωνα με το άρθρο 41 προϋποθέτει ότι αποδεικνύεται ότι αυτά είναι πραγματικά, αναγκαία και εύλογα ως προς το ύψος τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας, (δίκαιη ικανοποίηση)* [GC], αρ. 31107/96, §54, CEDH 2000-XI).
44. Λαμβανομένων υπόψη των εγγράφων που διαθέτει και της νομολογίας του, το Δικαστήριο θεωρεί ότι συντρέχει λόγος να επιδικάσει στον προσφεύγοντα 350 ευρώ για τον λόγο αυτό.

**Γ. Τόκοι υπερημερίας**

45. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας επί του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξημένου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* παραδεκτή την προσφυγή ως προς τη διάρκεια της διαδικασίας που άρχισε στις 9 Ιανουαρίου 2003 και τελείωσε στις 30 Δεκεμβρίου 2009 και απαράδεκτη ως προς τα περαιτέρω,
2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση των άρθρων 6 §1 και 13 της Σύμβασης
3. *Αποφαίνεται*
  - α) ότι το καθ' ου η προσφυγή Κράτος πρέπει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών, τα ακόλουθα ποσά:
    - i) τρεις χιλιάδες εξακόσια ευρώ (3.600€) συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος, για ηθική βλάβη,
    - ii) τριακόσια πενήντα ευρώ (350€), συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος από τον προσφεύγοντα, για έξοδα και δικαστική δαπάνη

β) ότι από την εκπνοή της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα προσαυξάνονται με απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες

4. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης ως προς τα περαιτέρω.

Συντάχτηκε στα γαλλικά και στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 10 Δεκεμβρίου 2015, σύμφωνα με το άρθρο 77 §§2 και 3 του Κανονισμού.

André Wampach

Paivi Hirvelä

Αν. Γραμματέας

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο έγγραφο

Η μεταφράστρια

Μαρία Καραμπάτσα